

Aturem la guerra contra la immigració

Editorial

Política

[Països expoliats i treballadors assassinats a les fronteres d'Europa](#)
[Davant la tramitació a les Corts de l'Estatut de Catalunya. El poble català ha de decidir](#)
[Fa 73 anys... i com si fos avui](#)
[IU-ICV i ERC recolzen la llei de Defensa Nacional. Republicans i d'esquerres?](#)
[Pressupostos Generals de l'Estat 2006. Continuitat del continuisme](#)

Sindical

[El tripartit regala la requalificació dels terrenys. AEG agafa els diners i corre](#)
[Parar els peus a les multinacionals](#)
[Reconversió del sector públic. ZP i Maragall privatitzen](#)
[Defensem el verd públic. Treballadors de Parcs i Jardins en lluita contra la privatització](#)
[Acomiaden per crear por](#)

Internacional

[França. Contra l'ofensiva de Villepin.](#)
[Argentina. Zanon 4 anys de control obrer](#)
[EUA. Les mobilitzacions més massives contra la guerra d'Iraq. La veu de la majoria](#)

III Conferència de Lluita Internacionalista

[Elaborar per avançar](#)

EDITORIAL

En el mur que separa l'enclavament militar espanyol de Ceuta i Melilla amb la resta de territori marroquí, s'acumulen set morts i centenars de ferits en el que va d'any. Les estadístiques parlen que prop de 12.000 subsaharians han intentat superar els dos murs de pedres i filats. Per resposta han trobat la repressió conjunta de la policia i l'exèrcit marroquí i espanyol, La solució del govern espanyol és la de construir un tercer mur i enviar l'exèrcit a reforçar la Guàrdia Civil en els 9 km de mur. Més mur, i més repressió volen dir més morts, més ferits, però no menys immigrants. Zapatero, amb l'exèrcit, declara la guerra als immigrants.

La presència d'immigrants disposats a jugar-se la vida per sortir de la misèria no està dictada ni té res a veure amb els dispositius repressius que marqui l'Europa búnker, sinó en les condicions d'extrema pobresa que les multinacionals i els governs titelles dels seus països d'origen han provocat. Si la immigració augmenta no és perquè s'hagin produït epidèmies, plagues de llagostes o catàstrofes naturals. Les causes de la ruïna se'n diuen FMI, multinacionals, imperialisme... aquesta és la pitjor epidèmia que es viu a l'Àfrica. La clau doncs, per evitar que milers de joves hagin de deixar el seu país per sobreviure, és posar fi a aquestes polítiques i això no es resol amb pressupostos de cooperació o plans Marshall per a l'Àfrica subsahariana amb més ONG's, sinó prenent la riquesa en terres i recursos naturals que extreuen les multinacionals i posant-la al servei dels pobles, expulsant els governs titelles que els oprimeixen i fent fora l'imperialisme de l'Àfrica.

Però encara és més greu: el mur, que empra la mateixa tecnologia israeliana del Mur israelià sobre Palestina, s'aixeca i divideix el territori marroquí. Ceuta i Melilla són enclavaments colonials espanyols sobre terra marroquina. I el govern s'encarrega de recordar-ho enviant no a qualsevol unitat de l'exèrcit a reforçar el control del mur, sinó a 640 soldats de 4 companyies de la Legió i de Regulars, que van ser les forces colonials d'ocupació espanyoles. Així doncs, el Mur és doblement un Mur de la vergonya perquè a la vegada que s'alça contra el legítim dret dels immigrants a no morir de fam, s'imposa contra el dret a la sobirania nacional del Marroc. L'Europa que s'omple la boca de democràcia i Zapatero exigeixen a la dictadura de Mohamed VI -que no respecta cap dret democràtic- que augmenti més la repressió als immigrants, és a dir, que faci ell la política d'extermini, com la que ja du a terme a la frontera desèrtica amb Argèlia on els abandona a la mort per gana i set.

Però, què fer? ¿Com és possible que totes les direccions sindicals o IU (que s'ha limitat a denunciar l'enviament de l'exèrcit, però no l'existència del mur) deixin morir aquests treballadors estrangers sense cap resposta, mentre sí es lamenten quan els militars espanyols que participen de l'ocupació americana d'Afganistan moren en accidents? ¿Què haurien dit si França als anys 60 hagués emprat l'exèrcit per impedir l'entrada dels treballadors immigrants espanyols...? quina rapidesa en perdre la memòria històrica de la classe obrera de l'Estat espanyol!

És per tot això que cridem a unir-nos en la mobilització, autòctons i immigrants, perquè junts fem una sola classe obrera: Fora el Mur i les lleis d'estrangeria; prou repressió contra l'immigrant; els treballadors immigrants no són criminals. Dret de qualsevol treballador del món a cercar treball allà on el pugui trobar; són gent que busca sobreviure.

Fora multinacionals de l'Àfrica: nacionalització sense indemnització de les multinacionals sota control obrer; derogació de les lleis dictades per l'FMI al servei de les multinacionals i de desmantellament de l'economia africana i els serveis públics. Devolució de Ceuta i Melilla al Marroc, prou d'enclavaments colonials espanyols al Magreb.

L'aprovació per la majoria del Parlament de Catalunya de la Reforma de l'Estatut segueix sent l'altre centre de la situació política. En el darrer editorial ja analitzàvem que en cas d'aprovació d'una Reforma de l'Estatut a Catalunya, la crisi dins el PSOE estava assegurada.

Així ho advertien veus dins del PSOE i del propi Govern central a les darreries dels tràmits al Parlament de Catalunya. Bono va ser clar, com ho havia explicat abans Guerra: rebutjaven frontalment la Reforma. Per la seva banda el PP ha declarat la guerra total. El rei i l'exèrcit també han recordat que la Unitat de la Pàtria és una de les seves raons de ser segons la Constitució. També ha encès l'alarma el poder judicial...

ZP ha de fer conciliar l'irreconciliable. Si aconseguim contenir les diferències en els passadissos parlamentaris -i perquè això passi han d'estar d'acord tots, des del PP a ERC, passant per tots els sectors del PSOE, IU, CiU...- pot ser que ens acabem presentant un nou nyap entre tots, però el més probable és que l'acció se'ls escapi al carrer -o que algú d'ells ho precipiti buscant capitalitzar la reacció-. I si la gent entra en acció, sigui des de la dreta o des de posicions nacionalistes catalanes, la crisi política està garantida, sense descartar un procés de ruptura en el mateix PSOE. La Monarquia sortirà esquitxada.

Ja va passar amb el Pla Ibarretxe i l'escàndol que van muntar. Aquest escàndol i el que s'ha obert ara amb l'Estatut demostren fins a quin punt el règim hereu del franquisme no té marge de reforma. La Reforma de l'Estatut que proposen PSC-CiU-ICV-EUiA-ERC no és res més que una mica més d'autonomia, però pot ser suficient per a fer trontollar l'inestable equilibri sobre el qual s'ha organitzat l'Espanya de les autonomies Monàrquica i el café para todos.

POLÍTICA

Països expoliats i treballadors assassinats a les fronteres d'Europa Aturem la guerra contra els immigrants

Ja tancada aquesta edició, 6 morts més a Melilla en l'últim salt de 1000 immigrants el passat 6 d'octubre, les "devolucions en frontera" aplicades massivament aquesta matinada, i l'aplicació del conveni de readmissió del 92 que permet al govern de ZP deportar els immigrants al Marroc, ens obliguen a incorporar aquesta denúncia als articles ja escrits.

No els va poder parar la declaració de guerra de ZP amb l'enviament de l'exèrcit a la tanca de la vergonya; tampoc no els va aturar el fet d'augmentar l'altura de la tanca -l'últim salt es va donar en la zona de més de 6m-; així que ara el "progressista" govern de ZP i CIA ha determinat el seu extermini tot posant-los en mans de la sagnant monarquia marroquina. Als 500 subsaharians que vaguen pel desert en la frontera amb Algèria cal sumar-los més de 40 cadàvers, tots ells són la prova del genocidi que avala el govern espanyol i aplica el marroquí: morir de fam i set en ple Sahara. Als detinguts per la policia i l'exèrcit marroquí en els últims dies es van sumar els retornats en frontera, i a ells va afegir el govern espanyol els avions carregats de treballadors immigrants en compliment del conveni del 92.

No obstant això el conveni no és recent, com tampoc ho són els acords bilaterals de repatriació amb alguns dels països d'origen. Però si fins ara no s'havien aplicat massivament -ni tan sols pels governs del PP- era perquè importants sectors socials s'havien mobilitzat en defensa dels drets dels treballadors immigrants. Però anys de sistemàtica propaganda racista i xenòfoba des del govern del PP, sense veus dissonants des dels partits i sindicats institucionals, han preparat el terreny a la desmobilització i la fractura en la classe obrera, situació que avui permet al PSOE -amb les complicitats parlamentàries i sindicals majoritàries- fer el treball brut i tirar pel dret. No estem parlant de qualsevol cosa: si habitualment denunciem la complicitat entre govern i multinacionals en acomiadaments, tancaments i precarietat, què dir aquí davant l'expoli consumat al sud i l'extermini que completa el govern espanyol per garantir l'Europa-búnker?! És imprescindible reprendre la mobilització per defensar el dret de qualsevol treballador a buscar ocupació en qualsevol lloc, contra un govern imperialista que primer dóna cobertura a l'expoli de les multinacionals i després reprimeix brutalment els qui busquen un salari per sobreviure. Donem resposta davant aquesta massacre d'un sector de la classe obrera!

"Cinc immigrants moren tirotejats a Ceuta després d'intentar saltar la tanca 600 subsaharians". "Almenys dos immigrants moren en un assalt massiu a la tanca que separa Ceuta del Marroc". Aquests són només dos dels titulars que han aparegut les últimes setmanes a la premsa en relació amb els tràgics successos esdevinguts en la tanca fronterera que separa Ceuta del Marroc. A primera vista, si mirem el titular, la xifra sembla parlar molt - 8 morts - però diu poc. Si ampliem una mica més el zoom, si mirem les imatges de la televisió o les fotos de la premsa, obtenim més informació que de l'estadística. Aquests vuit morts es transformen llavors en éssers humans, en immigrants, en treballadors intentant travessar les fronteres d'Europa per poder fugir de la misèria, de la fam, de la guerra.

La "crisi fronterera" -com s'ha pintat mediàticament, despolititzant en part el problema- es produïa hores abans que comencés a Sevilla la VII Reunió d'Alt Nivell entre el Marroc i Espanya, en la qual un dels temes "estrella" era la cooperació bilateral en matèria d'immigració "il·legal"... La mort dels cinc immigrants subsaharians la matinada del 29 de setembre es produïa quan les "forces de seguretat" de l'Estat espanyol i el Marroc van intentar detenir uns 600 immigrants que pretenien saltar la tanca fronterera cap a Ceuta. Segons l'explicació oficial, la successió d'aquestes "onades massives" -tal com les denominaven- sobre Ceuta i Melilla havien dut el govern espanyol a destinar tres companyies de l'Exèrcit a cada ciutat per "patrullar" pel perímetre fronterer. El Marroc, per la seva banda, havia reforçat des del mateix dia 29 de setembre els voltants de Ceuta amb 1.000 soldats i els de Melilla amb 600, segons xifres oficials.

Els immigrants que (a)salten les tanques havien apostat de matinada en el reixat rudimentàries escales -construïdes amb pals, branques d'arbres, gomes de pneumàtics nuades i retalls de pantalons- en la zona prop del pas fronterer on el reixat té "només" 3,5 metres d'altura (la meitat que en la resta del perímetre, on supera els 6,20 metres). Els subsaharians van ser rebuts en el costat espanyol per guàrdies civils que, segons explicació oficial, únicament van utilitzar material antidisturbis. Van rebre suport de més guàrdies, agents del cos nacional de Policia i de la Policia Local. Pel costat marroquí les forces repressives pertanyien a les anomenades forces auxiliars (Mehania) i a la Gendarmeria Reial. Des del mateix dia 29 l'exèrcit patrullava per Ceuta i Melilla (on a més de companyies regulars també es troba la Legió). En total, segons explicació oficial, 720 efectius. ZP ha posat en mans dels militars la política migratòria, una cosa que ni Aznar va fer en el seu moment. Si Aznar hagués fet quelcom semblant, no li hauríem dit des de feixista a assassi? ZP va portar les tropes de l'Iraq, ara les envia a la frontera sud, a les colònies. El significat profund d'aquest fet és sens dubte una declaració de guerra a la immigració perquè, per molt que ens digui Bono, no ens enganyem, l'exèrcit és l'exèrcit, està preparat per a la guerra i no per a complir funcions d' "ordre públic".

El dia 4 d'octubre el delegat del Govern ja anunciava la instal·lació d'una tercera tanca -més alta- en la frontera de Melilla. És l'última mesura sobre el tema que se sumarà a les mesures "dissuasòries" ja adoptades i al desplegament de l'Exèrcit, al costat de la Guàrdia Civil. Per altra banda, el mateix dia la UE anunciava que enviaria al Marroc, a Ceuta i Melilla una "missió tècnica" per estudiar el fenomen de la immigració per a posar fre a les "onades d'immigrants il·legals"... Moratinos aprofitava per demanar la partida de 40 milions d'euros destinats al control de fronteres al Marroc en el marc del programa europeu d'ajuda al Mediterrani.

Intentem anar més enllà dels números i les imatges impactants. Passem de la seqüència dels fets, i intentem buscar explicacions. Les persones -treballadors, no ho oblidem- que salten les tanques ho fan impel·lides per la misèria que arrasa els seus pobles, per l'atur, per la fam. Misèria causada per la rapinya i l'expoli que durant segles l'imperialisme porta a terme en els seus pobles. La lluita que aquests treballadors -dones, homes i nens- sostenen en el seu intent de fugir de la fam dels seus països d'origen no serà detinguda per cap mur, per cap tanca, per cap bala. "Si ens morim, ens morim" deia un noi ghanès que havia aconseguit saltar la tanca.

Hem d'exigir responsabilitat al govern ZP perquè, independentment d'on s'han trobat els morts, tant l'Estat espanyol com el Marroc són responsables: ambdós tenen acords econòmics, polítics i policials per a la repressió de la immigració. I si el govern del Marroc nega a la seva població els drets democràtics, el govern espanyol nega aquests mateixos drets a part de la població, a les persones immigrades -amb o sense papers- per l'actual Llei d'Estrangeria.

Hauríem també de fer una reflexió sobre el tractament mediàtic que s'ha fet del tema i que, en definitiva, s'ha fet sobre la immigració com si fos una "plaga" incontrolable a exterminar: "onades", "assalts", "invasors", "al·luvions", "assetjadors".

Aquests immigrants morts al creuar la tanca en són molts o pocs? Deixem les estadístiques. Tornem a mirar les fotografies d'aquests últims dies.

Quedem impressionats, sens dubte. Aquestes morts de Ceuta i Melilla són un fet brutal en la vida dels immigrants. Els qui aconsegueixen no ser directament exterminats es troben esclavitzats al treball en aquests particulars camps de cotó, a l'estil del sud d'Estatos Units, que es diuen hivernacles, es troben privats de drets socials, polítics...

Perquè som com ells, com a treballadors i treballadores hem de solidaritzar-nos amb aquests immigrants. No més morts a Ceuta i Melilla.

L'imperialisme saqueja l'Àfrica

L'any 2001 l'Àfrica subsahariana va tenir 100 milions de pobres més que el 1990 -Informe 2005 de l'ONU per al desenvolupament: PNUD-. No obstant això, no hi ha hagut cap plaga que expliqui més aquest fet que la de l'FMI, el Banc Mundial i les multinacionals occidentals que han arrasat amb totes les riqueses del continent: recursos energètics, minerals, biològics... L'extrema misèria que empeny a jugar-se la vida en la immigració només s'entén en un món on els 500 individus més rics del planeta ho són a costa de reunir més ingressos que 416 milions de pobres.

La mostra d'aquest saqueig despietat són ara els preus del petroli. "Quan el preu del petroli va arribar la banda entorn dels 65\$ les importacions oficials simplement van cessar. L'última setmana, pràcticament tots els autobusos i taxis de la capital, Harare, han parat de circular, forçant desenes de milers de persones a caminar fins al treball. Mentre, hi ha encara molts vehicles privats en les carreteres que es veuen obligats a pagar 36\$ el galó en el mercat negre. Els serveis municipals han parat, no hi ha recollida d'escombraries, ni ambulàncies ni altre vehicle públic disponible a part d'un camió de bombers que encara té una mica de combustible. La policia requisa qualsevol quantitat de combustible que troba. L'aigua potable i l'electricitat només estan disponibles esporàdicament, els hospitals no tenen subministraments i el personal està emigrant. La que va ser una de les més netes i modernes capitals africanes ha deixat de ser-ho." Gran quantitat de persones estan abandonant el país."

"The Peak Oil Crisis: The First Casualty" 25/09/05 a www.crisisenergetica.org

Davant la tramitació a les Corts de l'Estatut de Catalunya El poble català ha de decidir

A punt estan d'iniciar-se els tràmits parlamentaris pel debat a les Corts de la Reforma de l'Estatut a Catalunya i les posicions ja semblen definides: Rajoy ordena la mobilització "dels seus 700.000 militants" per aturar-lo i prepara campanya de resolucions arreu. El cap de l'Estat Major de la Defensa, seguint les pautes del seu cap, el rei, "no es pronuncia sobre la reforma" però recorda que és missió de les forces armades la defensa de la Unitat de la

pàtria. La cúpula del poder judicial també es pronuncia en contra.

El Govern es desdiu del que va prometre Zapatero i planteja que calen profunds retalls en el text sorgit del Parlament de Catalunya. El PSOE endureix més el discurs contra la reforma de l'Estatut i el seu president Manuel Chaves exigeix "fermesa" per oposar-se al redactat. Com sempre a la dreta del PSOE, Rodríguez Ibarra declara que el text és "ofensiu", i sense esperar a cap debat ni negociació prepara una proposició no de llei per a ser votada per l'assemblea d'Extremadura per rebutjar-lo.

Pel que fa a IU, a diferència del que va fer amb el Pla Ibarretxe i malgrat les moltes similituds, ara dóna suport al text del Parlament de Catalunya. Aleshores va votar sí a Euskadi i no a Madrid, és a dir just al contrari del que haguéssim fet nosaltres. En els dos casos la política de IU era de subordinació a les forces dominants en cada cambra, en un cas a la burgesia basca del PNV amb qui forma govern a Euskadi, en l'altre a les pressions espanyolistes de PP i PSOE majoritàries a Madrid. Les diferències ara no estan en el text, sinó en un element intern: l'acord amb IC és més fort -malgrat no estar integrada a IU- que el de Madrazo i EB-IU. El segon extern, doncs és de difícil justificació oposar-se a un text avalat per un sector del PSOE, com és el PSC.

El text aprovat, malgrat algunes declaracions que no passen de les paraules als fets, es limita a aprofundir en la descentralització administrativa de l'Estat. Afirma que Catalunya és una nació, però li nega el primordial dret de tota nació: decidir lliurement el seu futur, és a dir, el dret a l'autodeterminació nacional. Des d'aquest punt de vista i també des del punt de vista que no millora els drets de la població treballadora catalana, res no hem d'esperar de la Reforma com tampoc de l'actual marc estatutari. Com ja explicar al darrer LI 63, la nostra posició a Catalunya no és donar suport a la Reforma.

Però ara el text està a la mesa de les Corts espanyoles. Nosaltres sí reconeixem a Catalunya com a una nació -com vam fer respecte d'Euskadi-, en la plenitud del seu significat: és a dir amb la capacitat de definir el seu futur i les relacions que vol mantenir amb les nacions veïnes, inclòs òbviament si es vol constituir com estat independent. Per tant les Corts espanyoles no han de decidir ni censurar la voluntat expressada per les institucions catalanes sobre el seu autogovern, en tot cas pot discutir les propostes de relacions bilaterals en règim d'igualtat i entre entitats sobiranes.

És per això que a la nostra consideració del contingut de l'Estatut que ens porta a Catalunya a no donar suport a la Reforma ens porta a Madrid a defensar la no ingerència i el respecte a la sobirania del poble català (com vam defensar davant el pla Ibarretxe).

Per contra, i reproduint un cop més l'experiència viscuda en l'Estatut del 79 i la del 32 (veure article), tots els grups parlamentaris catalans -inclòs ERC- ja estan disposats a començar les retallades. Aprenem de la història que veurem reproduïda els propers dies i posem un exemple. L'Estatut de Núria del 32 definia Catalunya com "un Estat autònom" i van acabar acceptant que era "una regió autònoma", la qual cosa no va impedir que Companys en el moment de la votació s'aixequés per cridar "Viva Espanya", mentre Azaña responia amb un "Visca Catalunya"... òbviament d'una Catalunya sense drets bàsics.

Però si una cosa han fet l'esquerra institucional i les direccions majoritàries dels sindicats ha estat allunyar la classe obrera de l'estat espanyol de la lluita per les llibertats nacionals dels pobles i nacions. Aquest ha estat un gran servei a la consolidació de la monarquia centralista. Però rebutjar "els nacionalismes" com sempre diuen, els ha portat a donar suport activa o per passiva al nacionalisme dominant, l'espanyol. Escrivia Karl Marx a Kugelmann (28-XI-1869) "La classe obrera anglesa no podrà donar a Anglaterra cap pas cap endavant mentre no s'aixequi contra la política irlandesa de les classes dominants. I no només ha d'ajudar els irlandesos, sinó que cal que prengui la iniciativa (...). Si no ho fa, el poble anglès serà un instrument de les classes dominants, per què haurà d'actuar amb elles contra Irlanda." El nostre internacionalisme, és a dir, la més forta unió dels treballadors per un món socialista sense fronteres no pot més que basar-se amb la defensa intransigent de la llibertat dels pobles i nacions, amb el respecte al dret d'autodeterminació, per què només pobles i treballadors lliures i sobirans poden establir lligams estables d'unitat.

Fa 73 anys.... i com si fos avui

El 6 de maig del 32 començà la tramitació a Les Corts espanyoles de la República l'Estatut català de Núria que seria aprovat amb molts retalls el 9 de setembre. Els revolucionaris que s'oposaven al control estalinista de la III Internacional i la degeneració de l'Estat de l'URSS, s'agrupaven a l'Oposició d'Esquerres Internacional que animava L. Trotsky. A l'Estat espanyol, havien constituït l'Oposició Comunista d'Espanya, que el març del 32 canviava el nom per Esquerra Comunista d'Espanya.

Reproduïm extractes de l'editorial de la revista El Soviet del 12 de maig del 32, redactat per l'Andreu Nin. Malgrat els 73 anys passats ben poc ha variat el panorama.

Les Corts Constituents han iniciat, per fi, la discussió de l'estatut de Catalunya. La qüestió catalana torna a estar sobre la taula i a provocar debats apassionats en tot el país.

El proletariat no pot estar absent d'aquest debat. El pitjor que podria fer seria desentendre's del problema, tornar-se d'esquena al mateix, com aconsella "Solidaritat Obrera" [organisme de la CNT], sota pretext que no té res a veure directament amb les seves reivindicacions de classe.

No té res de casual la circumstància que la qüestió de Catalunya es discuteixi al mateix temps que el problema agrari. Aquests dos problemes constitueixen la pedra angular de la revolució democràtica. La seva estrangulació per les Corts de la República, serà la prova més evident que la burgesia no pot portar a terme aquesta revolució i que només el proletariat, aliat amb les masses camperoles, és capaç de realitzar-la fins a les seves últimes conseqüències.

Amb respecte a l'Estatut de Catalunya, les forces de les Corts es divideixen, fonamentalment, en tres grups: la dreta, constituïda per tots els elements reaccionaris, des dels monàrquics més o menys vergonyosos fins als radicals, els grups afectes al govern, que preconitzen una política de transacció, i la minoria catalana, a qui donen suport els bascos i els gallecs.

Els primers, unitaristes fins a la medul·la, transigeixen a tot estirar amb una ridícula autonomia administrativa, que no vagi més enllà del projecte d'Administració Local presentat fa 25 anys per Antonio Maura. Els segons, al mateix temps que exteriorment fingeixen una major comprensió del problema i una disposició favorable a certes concessions, en el fons mantenen totes les prerrogatives fonamentals del centralisme absorbent i "asiàtic" - per a emprar l'expressió de Marx-, de la finida monarquia. Finalment, el tercer grup representa el bloc de la gran burgesia i de la petita burgesia catalanes, i conté per tant, tots els gèrmens de la traïció i de la claudicació.

Ningú planteja el problema en els seus veritables termes. En aquestes circumstàncies, no és aventurat afirmar ja des d'ara que, fins i tot després de l'aprovació de l'Estatut, el problema de Catalunya quedarà sense resoldre.

El fet mateix que el problema de la sobirania d'un poble sigui sotmès a unes Corts generals, formades en la seva majoria per elements pertanyents a la nació hegemònica, significa que es dóna al plet una solució antidemocràtica, contra la qual els treballadors han de ser els primers en aixecar-se.

El dret dels pobles a disposar lliurement de les seves destinacions, s'accepta o es rebutja. Discutir-lo representa un atemptat monstruós a la llibertat, una infracció escandalosa de la democràcia.

Això dicta a la classe obrera el seu deure: defensar el dret de les nacionalitats a l'autodeterminació, sense excloure la separació si aquesta és la seva voluntat. En aquesta actitud, com deia Lenin, hi ha el màxim de democràcia i el mínim de nacionalisme. Només el reconeixement d'aquest dret, en destruir tots els recels, pot cimentar la unitat de classe dels treballadors de tota Espanya, unitat que deu posar-se per sobre de totes les diferències nacionals. L'obrer català està més a prop de l'obrer castellà o del jornalier andalús, que del capitalista o del propietari de Catalunya, de la mateixa manera que l'obrer castellà o el jornalier andalús està més a prop dels seus companys de classe catalans, que dels seus explotadors castellans o andalusos. Els uns i els altres tenen el deure lluitar contra el xovinisme de les seves classes explotadores respectives, tant dels qui sota pretext de lluitar per una pàtria més gran volen fer-los instrument d'opressió nacional, com dels qui, sota pretext de combatre el centralisme unitari, volen fer-los oblidar les diferències de classe.

(...) Si, en aquests moments la classe treballadora de les regions no catalanes, fes el joc als elements reaccionaris que sostenen l'unitarisme absorbent i regressiu, que ens ha llegat la monarquia, cometrien el major dels crims contra la revolució. Però tampoc seria menor el crim del proletariat català si, oblidant els interessos superiors que li uneixen amb els treballadors de tota la península, atenués ni que fos una mica la seva lluita irreconciliable de classe, en nom de la "unitat nacional" amb la burgesia de Catalunya. (...)

IU-ICV i ERC recolzen la llei de Defensa Nacional Republicans i d'esquerres?

El 15 de setembre els diputats de ERC i IU-ICV votaven a Madrid a favor de la llei orgànica de Defensa Nacional del PSOE, que també contava amb el suport de CIU i la Chunta Aragonesista. El PNB, BNG, EA i Nafarroa Bai es van abstenir, mentre el PP votava en contra, perquè deia que se li estava qüestionant la guerra de l'Iraq.

La gran novetat que suposada-ment justificava el vot favorable de partits que es reclamen republicans i defensors dels drets dels treballadors, és el fet que es donés al Parlament la capacitat d'autoritzar prèviament "la participació de les Forces Armades en missions fora del territori nacional". Si la llei s'aprova al Senat, l'exèrcit espanyol només podria participar en missions exteriors si aquestes estan avalades per una resolució de l'ONU, de l'OTAN o de la UE, o bé si ho de-mana el propi govern del país on s'ha d'actuar.

Llamazares eufòric justificava el seu vot perquè aquesta llei dona "a la Cambra la major participació en les decisions que tenen a veure amb la presència de les nostres tropes en qualsevol conflicte exterior. Però tenim més raons per al vot favorable a aquesta iniciativa, que tenen a veure amb el multilateralisme i amb el dret internacional".

No obstant això, la mateixa llei preveu suspendre aquests requisits si es considera que està en joc la seguretat nacional o els "interessos d'Espanya". Així doncs, acollint-se a aquests principis, el Govern pot seguir dictant intervencions exteriors. Així ho va fer per exemple el PP amb la guerra de l'Iraq o el PSOE enviant tropes a Afganistan, on en paraules del ministre Bono, "actuen els terroristes que posen bombes a Madrid".

En segon lloc ens diu el coordinador d'IU que defensa el "multilateralisme" i el dret internacional". Per què legítima l'OTAN que està al servei d'EUA si IU (almenys en la propaganda) diu estar per sortir d'ella? Per què legítima l'ONU quan aquesta organització de subordi-nació dels estats pobres als més rics i ja ha avalat l'ocupació de l'Iraq? Per què és legítim l'aval de la UE o del govern del país, per exemple quan el govern titella de l'Iraq demana intervenció? I si Putin demana ajuda per a contenir el terrorisme txetxè? Les garanties de Llamazares de dret internacional es giren permanentment contra els oprimits del món.

Però hi ha més, la llei a) recorda que el Rei és el comandament suprem de les forces armades, b) reafirma el compromís de l'Estat espanyol amb l'OTAN, c) manté la Guardia Civil com un cos militaritzat. I, a més amplia les funcions de l'Exèrcit de "defensa de la integritat territorial i de l'ordre en la lluita contra el terrorisme".

És per això normal que qualsevol es preguntés no només què fa IU votant aquesta llei sinó -com deia el propi Joan Puigcercós (ERC)- "alguns de vostres podran preguntar-se què fa un partit que es diu independentista parlant sobre la llei de la defensa nacional". La Llei de Defensa no és altra cosa que un instrument arbitrari al servei dels interessos de l'imperialisme espanyol. Uns dies més tard, IU i ERC votaven a favor de la Ley de Tropa y Marinería, que assegura per als soldats que assumeixin un compromís de llarga durada "estabilitat professional o econòmica per a tota la vida"... una cosa que ni IU ni ERC defensen des del Parlament per als treballadors.

Aclariment a "Els fets de maig del 37"

Una antiga faïsta ens informa que no és cert, com afirmàvem en l'article del LI 61, que la FAI fos il·legalitzada en la contraofensiva reaccionària posterior al maig de 1937. Té raó en part, la FAI seguiria existint com a organització que, conjuntament amb la CNT, seria una força d'ordre dels treballadors en el bàndol republicà. Però formalment per un aberrant decret del nou govern Negrín, que considerava legals només les organitzacions que ho fossin el febrer del 36, la FAI quedava en la il·legalitat. Un mes després la FAI, en el polèmic Ple Peninsular del 4 de juliol a València, acordà "intervenir en quantes institucions públiques puguin servir per afermar i impulsar el nou estat de coses", alhora que es dotava d'uns estatuts perquè segons J. Peirats "El nou ministre de Justícia, senyor Irujo, al reorganitzar els tribunals populars decidí expulsar d'ells a la FAI. A criteri del ministre, la FAI era una organització clandestina, al marge de la llei y per tant inexistent" ("Los anarquistas españolas y el poder" César M. Lorenzo)

Pressupostor General de l'Estat 2006

Continuïtat del continuisme

Els pressupostos generals de l'Estat del 2006 són molt similars als del 2005, els quals van ser qualificats "de transició" per la manca d'innovacions respecte als anteriors pressupostos del PP.

Desconeixem encara les partides detallades de despeses per ministeris i tractarem només les dades generals. Com tot producte a la venda el govern ha triat uns lemes per publicitar-lo: prioritats en política social, estabilitat pres-supostària i increment de la productivitat. Si els dos últims conceptes, que en altres paraules signifiquen déficit zero i augment de l'exploració, tradicionalment s'han contra-posat al primer, no és que l'orientació del pressupost sigui contra-dictòria. La suposada "política social" queda eclipsada per les partides destinades a l'aparell coercitiu de l'Estat.

A l'igual que el 2005 la premsa donarà molt de relleu, per demostrar l'orientació social dels pressupostos, a l'augment de la partida destinada a la vivenda, un 32,9% el 2005, 20,6% ara. El que no dirà pas és que el ministeri de la Vivenda ocupa actualment el tretzè lloc en dotació econòmica i el de Defensa el primer, per la qual cosa els percentatges oculten el veritable ordre de prioritats del govern. El ministre de Defensa J. Bono va anunciar un augment "històric" i "espectacular" del seu pressupost per al 2006 i és que tot el que es tracta de "seguretat" està mimat pel govern ZP, encara que es vulgui disfressar darrera el títol d' "aconseguir serveis públics de qualitat". Sota el paraigües de "seguretat de l'Estat" es reforçarà el caràcter antisocial del mateix: policia, jutges...

La previsió d'estabilitat pressupostària es basa en un hipotètic creixement econòmic per al 2006 superior a la resta dels països de la UE i a "una economia sanejada i més equilibrada" que permetrà augmentar la captació impositiva (sobretot en impostos indirectes que superen ja els directes). Això juntament a unes directrius restrictives de possibilitat d'endeutament, sobretot pels ajuntaments i les comunitats autònomes, que superen inclús el Pacte d'Estabilitat de la pròpia UE, permetran a les administracions públiques disposar de superàvit. Sembla no importar l'augment del cost de la vida, el més alt de la zona euro, ni que darrera de l'increment dels beneficis empresarials (el 2004 van créixer un 21,7%) hi hagi la destrucció dels llocs de treball, els contractes precaris i l'endeutament de les famílies treballadores.

L'increment de la productivitat es basa en potenciar la partida per investigació i desenvolupament que, en la seva major part, va a parar a mans de les empreses i que el mateix govern sap que més de la meitat no és utilitzat per aquest fi. El 26% dels milions destinats a I+D tenen un fi militar que ara ja triplica els diners destinats a investigació científica bàsica. L'Ajuda Oficial al Desenvolupament que també gaudeix d'un fort increment és destinada freqüentment, malgrat el seu nom, a potenciar les exportacions espanyoles.

Per acabar, una reflexió. És curiós el continuisme del PSOE amb la política del PP, tot "millorant-la" tractant de competir amb ell en el seu terreny. La socialdemocràcia, quan està al poder, ja no inclina una mica l'Estat cap a "la banda social", sinó que l'allunya més de les necessitats populars, reforçant el seu paper repressiu, en un intent de mostrar a la burgesia que són els millors garants dels seus interessos.

Solbes: de què rius?

L'any passat, el flamant vicepresident segon i ministre d'Economia i Hisenda, Pedro Solbes, va anunciar que no variaria les normes de l'impost de renda de l'any 2005 a causa de l'escàs marge de temps de que disposava. Aquest any, tot content, deia als periodistes que anava a donar una bona notícia: les normes de l'IRPF per a l'any 2006 seran les mateixes que les de l'exercici anterior (*). Què dirà l'any que ve per justificar la continuïtat de la política tributària del PP? Encara que tal vegada tingui raó, potser existeixi una pitjor notícia, ja que és molt capaç de fer encara més onerosos aquest impost als salaris dels treballadors.

*Amb petites modificacions: s'actualitzarà la taula de barems en un insuficient 2% per reflectir l'IPC i es baixa el tipus màxim a gairebé la meitat per als no residents amb grans rendes (executius i esportistes). Amb aquesta modificació es calcula que el futbolista Beckham s'estalviarà uns 5 milions d'euros en la seva declaració .

SINDICAL

El tripartit regala la requalificació dels terrenys

AEG agafa els diners i corre

El 10 d'octubre, els treballadors del torn de matí d'AEG, l'emblemàtica fàbrica de motors elèctrics de Terrassa, es van trobar l'empresa tancada quan van arribar a treballar. Un cartell anunciava que el jutge havia autoritzat la liquidació. Al tancament d'aquesta edició, els companys fan torns a la fàbrica per garantir que, com a mínim, la maquinària no desapareixi. D'aquesta manera vergonyosa culmina la crònica d'una mort anunciada que ha trepitjat els drets dels treballadors, sotmetent-los a condicions més pròpies del segle XIX. El 19 de setembre el grup Lafert va anunciar el tancament d'AEG, amb una plantilla de 280 treballadors. El grup italià va comprar l'empresa el 1998 a preu simbòlic. Això ja havia de fer sospitar que es tractés d'una empresa especulativa. Dos anys més tard l'ajuntament, governat pel tripartit, va acceptar requalificar els seus terrenys com a sòl urbanitzable. Els va vendre. Després de la descapitalització i les reduccions de plantilla, l'empresa diu que ara no pot aguantar les pèrdues i plega. Tal com diu una pancarta a l'entrada de la fàbrica: agafen els diners i corren. I el tripartit, que va facilitar l'operació immobiliària, diu que no n'hi ha per tant.

Lafert va comprar al grup alemany Daimler Benz una AEG sanejada i a un preu simbòlic. L'empresa tenia aleshores un mercat a Europa, Amèrica i Oceania. El primer any amb Lafert les vendes havien crescut un 13% (arribant als 36 milions d'euros). L'any següent, el 2000 planteja suspensió de pagaments i el comitè d'empresa accepta la renúncia a una part dels salaris. Lafert argumenta que té deutes, que la fàbrica està sobredimensionada (havia funcionat els anys setanta amb dos mil treballadors i ara només en quedaven 300) i que si l'Ajuntament no requalifica els terrenys no podrà evitar la deslocalització. El tripartit aprova la requalificació i un any més tard una filial de La Caixa compra els terrenys per uns 30 milions d'euros, per construir-hi pisos. L'empresa liquida els deutes d'uns 5 milions d'euros a l'Institut Català de Finances i poc més de 700.000 euros més a la Seguretat Social, però seguia amenaçant amb "petits reajustaments" de la plantilla. No havien passat ni tres anys quan, el passat mes d'abril, Lafert presenta un concurs voluntari (com ara s'anomena la suspensió de pagaments) per acomiadar 124 treballadors presentant pèrdues de deu milions d'euros. El jutge no accepta l'ERO, però el setembre AEG diu que no té diners per pagar els acomiadaments (totes les seves propietats estan hipotecades) i retira l'ERO. Una setmana després demana la liquidació al jutjat mercantil, esquivant la negociació dels acomiadaments amb el comitè i deixant-la en mans del jutge.

La resposta del regidor de Foment, d'ICV-EUIA, és vergonyosa. Manel Pérez se mostrà "indignant" i "decebut" perquè "l'empresa havia seguit una estratègia de liquidació i tancament de manera encoberta" i havia incomplet el seu compromís. Preguntat sobre quines garanties havien demanat, només pot dir que era un "pacte entre cavallers". I a sobre, traient importància als fets i defugint les seves responsabilitats, encara s'atreveix a afegir que malgrat tot és "optimista", perquè de la mateixa manera que "Terrassa va poder superar la crisi del tèxtil dels anys 80, ara segur que superarà l'onada de tancaments". No és d'estranyar que els treballadors d'AEG irrompessin a crits al ple municipal.

¿Apretar-se el cinturó?

Durant tot aquest període el comitè d'empresa ha seguit l'estratègia d'apretar-se el cinturó: primer accepta la rebaixa salarial davant la suspensió de pagaments, i després prejubilacions. A més recolza els plans de l'empresa, com ara la petició de requalificació dels terrenys. En tot aquest procés es van fer només dos dies de vaga, que van tenir un seguiment massiu, com també les altres mobilitzacions convocades pel comitè. Els treballadors han demostrat que estan disposats a lluitar, però el comitè (amb majoria del sector oficialista de CCOO) ha portat totes aquestes energies cap a un carreró sense sortida, deixant la lluita aïllada. Per mantenir el control absolut sobre els treballadors, fins i tot s'han obstaculitzat les iniciatives de solidaritat que diverses organitzacions polítiques i socials de la ciutat hem intentat articular. El mes de maig, les organitzacions que havíem participat en la campanya pel NO al referèndum de la Constitució europea vam organitzar una xerrada amb companys de Zanón, la fàbrica de ceràmica sota control obrer de l'Argentina, i d'una altra empresa en lluita de Terrassa, Tintes Viscolan, per debatre alternatives als tancaments i les deslocalitzacions. Es va convidar el comitè d'AEG a parlar, però no només no van assistir sinó que, a més, van penjar un cartell a l'empresa aclarint als treballadors que el comitè no recolzava l'activitat.

Trencar l'aïllament

Només durant l'últim mes s'han posat sobre la taula 500 acomiadaments d'indústries de Terrassa. Viscolán i Autotex han anunciat el tancament i ja han arribat advertències sobre Sony. Estem davant de la segona gran reconversió industrial de la ciutat després de la crisi del tèxtil. És cert que hi ha un sentiment de desmoralització entre els treballadors, provocat per la manca d'alternatives que la burocràcia sindical s'ha encarregat d'imposar. La solució no està en cercar un millor advocat malficiant-se del que posa CCOO, com ha fet la meitat de la plantilla d'AEG, sinó convertir la defensa dels llocs de treball en un problema social de tot Terrassa. Una a una, no tenim força, ens cal una Coordinació de totes les empreses en crisi del municipi, amb partits, sindicats i organitzacions que donin suport. Treure la resposta al carrer, amb una manifestació unitària, forçant l'ajuntament i la Generalitat a bloquejar la política de sangonera de les multinacionals.

SEAT, SAS, GEARBOX...

Parar els peus a les multinacionals

El dimecres 5 d'octubre, el jutjat 24 declarava legal la vaga realitzada a SAS d'Abrera que havia provocat l'acomiadament de 7 treballadors: amb això es reforça la lluita contra el seu injustificable acomiadament i apareix com un petit triomf davant les múltiples agressions de la VW al conjunt dels seus treballadors. El mateix dia 5, una manifestació recorria els carrers de Barcelona impulsada pel sector de l'automoció de CGT en exigència de la immediata denegació de l'ERO de Gearbox, ja acceptat per la Delegació Territorial de Treball del Tripartit català a la mateixa multinacional VW -reproduïm el text de la carta lliurada-. És realment l'únic camí possible per poder parar els peus a la multinacional tot exigint comptes a aquest govern còmplice que no està sinó col·laborant amb ells per més progressista que es digui. No obstant això la mobilització del 5 només pot entendre's com el primer pas: cal unir al conjunt dels treballadors de SEAT, de Gearbox, de SAS... per tenir la força necessària per a la lluita. No arriba només amb la CGT: és imprescindible arribar al conjunt de treballadors, que les accions tinguin la força i l'aval de la seva voluntat expressada en assemblees unitàries per taller. Cal recuperar aquella força que feia que darrera de SEAT es mobilitzés el cinturó industrial, els estudiants... el conjunt de la ciutat de Barcelona, i que va donar lloc a la dita de que "Quan la SEAT esternuda, Barcelona s'encostipa".

A l'Honorable Conseller d'Indústria i Treball, Sr. Rañé

Ens dirigim a vostè i al Govern que representa amb l'objectiu de fer-los palés el nostre suport al recurs d'alçada presentat per la Secció Sindical de CGT en l'empresa Gearbox contra l'ERE de la citada empresa aprovat pels serveis territorials del Departament de Treball.

Igualment per a manifestar la nostra repulsa a l'actuació de l'empresa SAS-VDO, proveïdor de SEAT-Martorell que manté l'acomiadament de set membres del Comitè d'empresa (4 de CCOO i 3 de CGT) integrants d'un Comitè de Vaga que exigia el compliment per part de l'empresa d'un acord de trasllat

Pel que fa a l'ERE de Gearbox els vam sol·licitar que reconsiderés l'acceptació d'un Expedient que conté greus indicis de ser una decisió precipitada ja que l'empresa va obligar a una resolució en temps de vacances i no va atendre la petició dels tres sindicats presents en el Comitè d'allargar el procés de consulta.

En aquest sentit vam destacar que tot aquest procés ha tingut l'oposició de tots els sindicats. Li vam recordar que el seu Departament ha manifestat públicament, de forma correcta, que no acceptaria EROs que no vinguessin amb el suport de la Representació Sindical. Per tant entenem que el Recurs d'Alçada deu mantenir coherentment aquest criteri i rebutjar l'ERO a l'empresa Gearbox.

En aquest ordre de coses, davant les greus declaracions sobre excedents i acomiadaments que la direcció del Grup Audi-VW està abocant en la premsa, li vam manifestar que aquesta situació és semblant a la que va precedir l'ERO presentat a Gearbox. Encara més, els acomiadaments disciplinaris injustificables de 46 persones afectades per baixes laborals, s'emmarquen en una dinàmica infame d'atemorir el conjunt de la plantilla de Seat per aconseguir uns objectius obscurs i sense consistència que van en perjudici d'un sector important de la ciutadania de Catalunya.

Ara que es discuteix un nou Estatut entenem que és el moment adequat per a assegurar l'estabilitat dels llocs de treball dels ciutadans de Catalunya,

impedint les imposicions i xantatges que empreses multinacionals, tot obtenint ingents beneficis, fan sobre el poble de Catalunya. Per això li instem a rebutjar l'ERO de Gearbox i a emplaçar a la multinacional VW i a l'empresa VDO-SAS a desistir de les seves actituds antidemocràtiques i antisindicals i obrir un procés de negociació per al manteniment de l'ocupació, en empreses que han acumulat excel·lents beneficis en els últims anys, per mitjà de mesures socials com la reducció del temps de treball a 35 hores, sense reducció de salari (acordat per tots els sindicats i acceptat pels partits d'esquerra), garantint que aquests beneficis vagin a inversions en I+D per al desenvolupament de nous productes que donin estabilitat i futur al teixit industrial de Catalunya.

Esperem la comprensió dels nostres arguments i l'acceptació de les nostres peticions. Així mateix li sol·licitem una reunió amb presència dels responsables de CGT de les empreses afectades a la major urgència.

El cost salarial a SEAT cau un 40% en deu anys

El cost dels salaris mitjans en Seat va representar el 2004 un 8,32% de la seva facturació anual en vendes, el que suposa un 41,57% menys que el 1995, quan els costos salarials suposaven un 14,24% de les vendes, segons un estudi de la secció sindical de CGT en la planta de Seat a Martorell (Barcelona) basat en balanços oficials de la companyia.

El sou mitjà dels treballadors de Seat, que l'any anterior es va situar en 29.118 euros anuals, és 4.755 euros més alt que el 1995 (un 19,52% més). Així mateix, el volum de vendes, que el 2004 va ser de 5.862 milions, és 3.118 milions més alt que en 1995 (un 113,6% més).

La plantilla mitja de la planta va augmentar en 294 treballadors entre 1995 i 2004, però el nombre total de treballadors va ser molt superior durant els anys 1998 (14.202 treballadors), 1999 (14.317), 2000 (15.003) i 2001 (14.419). A partir de 2001, la plantilla mitjana de la factoria es va reduir fins a situar-se actualment en 12.875 treballadors. Els resultats de Seat en el període 1995-2004 van sumar un volum total de 1.066 milions i el cash-flow va ser de 3.873 milions. La producció total durant aquest període va ser de 4.518.000 cotxes, amb la dada més baixa en 1995 (343.444 vehicles produïts), el més alt en 2000 (516.146). La relació entre sous i salaris demostra que la "competitivitat i la viabilitat de l'empresa està cada vegada menys influïda pel volum del salari, que poc incideix en el total de la facturació anual".

Dades de la web de CGT

Reconversió del sector públic ZP i Maragall privatitzen

A la història de privatitzacions i externalitzacions del PSOE, PSC-PSOE i dels partits del tripartit, PSC-PSOE, ERC i IC és llarga i no comença ara. Els governs de Felipe González van començar processos com els de Telefónica. Els partits que ara formen el Tripartit han governat els principals ajuntaments de Catalunya i han creat una xarxa d'empreses públiques i privades subcontractades i consorcis i patronats. Els governs Aznar del PP han acabat la feina iniciada per González amb el sector empresarial públic. Zapatero s'ha trobat amb IZAR i RENFE, i ha continuat els plans de privatització sense modificació. De fet, Zapatero i Maragall han estat actius en l'intent d'aprovar la Constitució Europea finalment avortada pel NO dels treballadors francesos, que consagra les privatitzacions de l'educació i la sanitat i la resta de sector públic.

El Tripartit, en el Pacte del Tinell (de govern) ja deia que els seus objectius són: "Fomentar la concertació amb altres actors públics, socials i privats per dissenyar i, si s'escau, gestionar l'aplicació de polítiques públiques". I també: "Aprovar i publicar els criteris que han d'orientar les diverses formes de gestió dels serveis i la seva eventual externalització, establint contractes-programa i sistemes de control per resultats amb les agències, empreses públiques, organismes i entitats concertades".

El Govern Zapatero ha elaborat un projecte de llei del que en diu: "121/000042 Agencias Estatales para la mejora de los servicios públicos". El link és: http://www.congreso.es/public_oficiales/L8/CONG/BOCG/A/A_042-01.PDF. I defineix les Agències estatals com a organismes públics i que són "la fórmula organitzativa cap a la qual, progressivament, es reconduiran aquells Organismes públics existents en l'actualitat". (el terme Organismes és jurídicament indeterminat i es pot referir indistintament a organismes autònoms o direccions generals). El personal que estigui ocupant llocs de treball en serveis que s'integren en l'Agència Estatal en el moment de la seva constitució i el personal que s'incorpori a l'Agència Estatal des de qualsevol Administració pública, conserva el caràcter de laboral o funcionari, però aquestes agències podran seleccionar personal laboral, no necessàriament en el conveni de la resta del personal públic. Les agències es regiran per un contracte plurianual de gestió i tindran un patrimoni propi, diferent al de l'administració general de l'Estat. A la mateixa llei ja se'n preveu la creació de 9. Sembla que la intenció és dividir les plantilles públiques, per aplicar millor els plans de reconversió.

Mentre, el Tripartit de l'Ajuntament de Barcelona està convertint en empresa pública Parcs i Jardins (possiblement la unitat més sindicalitzada i combativa de les administracions catalanes, amb els bombers i el forestals), i ho fa Imma Mayol de IC. El Tripartit de la Generalitat, seguint actituds anteriors de CIU es disposa a convertir en Agència regida per la llei de l'empresa pública l'antiga direcció general de Seguretat Industrial. Copiant a CIU també ha continuat amb les subcontractacions, i com que ha canviat les empreses destinatàries sense prèviament imposar la subrogació (contractació) del personal, això ha provocat acomiadaments. Govern central i Tripartit duen a terme processos d'oposicions sense plans d'estabilitat per al personal precari que efectivament està treballant (la qual cosa està provocant centenars d'acomiadaments). Només la discussió en assemblees i la preparació de mobilitzacions poden frenar aquesta pèrdua de serveis públics i condicions laborals.

Treballadors de Parcs i Jardins en lluita contra la privatització Defensem el verd públic

Els treballadors de Parcs i Jardins, amb el seu comitè d'empresa al capdavant i la unitat dels seus sindicats, continuen la lluita començada fa un any contra la privatització de Parcs i Jardins, contra la reconversió de l'Institut en una Empresa Pública empresarial (EPE), una forma més de privatització dels serveis públics. La llei permet diversos models de gestió dels serveis municipals, però paradoxalment el tripartit de PSC, ERC i ICV opta pel model propi del neoliberalisme, contraposat a la gestió directa. La major responsabilitat d'aquesta política en el cas de Parcs i Jardins correspon a Imma Mayol (ICV), regidora responsable del sector.

L'altra gran paradoxa és greu perquè les privatitzacions signifiquen l'aplicació de la precarietat a l'administració pública: amb la subcontractació d'empreses la pròpia Mayol es permet anunciar i vantar-se que els treballadors cobren un 50% menys que els de l'Institut. A això cal afegir la contractació temporal i la falta de seguretat en el treball, a més del que ens afecta al conjunt de treballadors i ciutadans: la manca de garanties en la transparència i control dels diners públics. Una política que van començar fa ja algun temps i que avui duu la via ràpida d'aplicació, no és un caprici del govern municipal. També s'estan constituint òrgans de gestió i EPEs similars a la Generalitat, el camí pel qual s'aplica en l'administració la desregulació de les condicions laborals dels treballadors públics.

És necessari que, com ells i amb ells, el conjunt de treballadors de l'administració i les empreses externalitzades sortim al carrer per aturar el pla de privatitzacions.

Nosaltres, des d'aquesta pàgina denunciem la reconversió i exigim la gestió directa dels serveis, i tot donant suport a la lluita dels treballadors ens sumem al manifest per la defensa dels serveis públics municipals.

Entrevista amb L. G., CO.Bas Telefónica "Acomiaden per crear por"

Empreses que declaren il·legals les vagues que van els seus treballadors i que acomiaden o amenacen amb multes milionàries els comitès de vaga. En uns pocs mesos això està passant a dues de les empreses més grans de l'estat espanyol: Renfe i Telefónica i també a SAS (subministradora de Seat). En tots els casos, les plantilles s'estan mobilitzant contra la repressió. A Renfe, l'empresa va perdre el judici, però estan utilitzant els diners públics per recórrer i fer que s'hagi de repetir. A SAS també el va perdre l'empresa, i els acomiadaments van quedar sense efecte. Per què ens expliqui la lluita de Telefónica, parlem amb Laurentino González, delegat sindical de COBAS a Telefónica.

Lluita Internacionalista. Quines són les causes de la vaga de juliol?

Laurentino G. A Telefónica vam passar de ser 74.000 treballadors a ser-ne 32.000. Ens augmenten el nombre de torns, la productivitat, pressionen els companys. A Comercial tenim unes baixes i un estrès exagerats. En els GMO (un sector) ens estan manant anar a treballar sols a les centrals, a llocs on no hi ha ningú més. Això duu un risc greu d'accident: treballem pròxims a corrent elèctric, pujats en escales... i aquí no hi ha ningú més. Exigim que com a mínim hi hagin dos companys treballant junts.

Com va ser el seguiment de la vaga i la reacció de l'empresa?

El seguiment de la vaga no és massiu. La vaga surt de la mateixa assemblea dels treballadors, però els sindicats majoritaris no estan col·laborant. Diuen que ells ja estan negociant però als treballadors no els serveix, perquè s'ajunten amb l'empresa i accepten més o menys, de vegades amb petits retocs, els plantejaments que els fa l'empresa. Per tant tenim una gran dificultat, però tenim percentatges importants, el mateix en Comercial que en els GMO. Les vagues són d'una hora setmanal però indefinida, perquè també es discuteixen en províncies on no arribem els sindicats convocants (COBAS, AST, CGT, la resta de sindicats no les convoquen).

Què va fer l'empresa?

L'empresa, quan va veure que es convocaven aquest tipus de vagues, va declarar il·legal una de les dues convocatòries. De fet va declarar il·legals les dues, però els companys de CGT van fer alguns canvis i van acceptar-ne una. El Comitè de Barcelona vam fer alguns canvis i la van acceptar. Els companys de la AST de Madrid que l'havien convocat igualment, per dues o tres coses, els van dir que era il·legal. L'empresa va obrir expedients a uns 24 companys que eren els membres dels comitès de vaga. Amb el temps va anar deixant a uns quants companys fora dels expedients i va agafar als 10 companys més joves i que formaven part dels comitès de vaga per primera vegada, amb la idea d'atemorir. Els acomiadaments no són encara efectius perquè encara no ha sortit el judici per a veure si la vaga és legal o il·legal.

Com van reaccionar els treballadors i els sindicats convocants?

El problema dels acomiadaments ens va arribar a finals de juliol, una cosa que a TELEFÓNICA no havíem viscut mai, quan estan tots els companys de vacances. Només vam poder fer un comunicat denunciant-ho i al tornar al setembre vam fer una reunió de tots els sindicats que ens movem i AST i COBAS a l'Estat i a Barcelona, tots menys CCOO convoquem una vaga. CGT en aquest cas no va convocar la vaga. Ha dit que li donava suport però no la va convocar. El que estem intentant fer és que l'empresa retiri els deu expedients d'acomiadament abans de celebrar el judici el 15 de novembre, encara que pensem que guanyarem el judici si es dona. El tema central torna a ser que els dos sindicats majoritaris lluiten descaradament en contra de la vaga.

Què podem fer des de fora per a donar suport i quines perspectives teniu?

En la concentració de la vaga del 30 de setembre vau venir companys d'altres empreses, alguns de CCOO, companys de CGT, companys de la Xarxa, algun company de SAS - que havien guanyat el judici i als companys del comitè de vaga que havien estat acomiadats els han hagut de readmetre -. Això és molt positiu perquè els companys veuen que no només ens passa a nosaltres. En aquests moments estem resistint perquè no ens treguin les condicions laborals que teníem, i l'ajuntar-nos els pocs que resistim té un valor extraordinari, perquè tots estem convençuts que dins un temps això canviarà.

He d'afegir que en la lluita estan també els companys d'Euskadi de ESK, LAB, ELA, i els de Galícia de la CIGA. La idea és reunir-nos per a veure si convoquem per al dia 25 de novembre quatre hores d'aturada, tots els sindicats que vulguin - els majoritaris suposem que no convoquen, encara que també hem aconseguit fer alguna esquerda entre ells, doncs a Barcelona en concret van convocar els d'UGT - i ser capaços de retirar els expedients abans que se celebri el judici.

INTERNACIONAL

4 d'octubre. Jornada de vagues a França "Contra l'ofensiva de Villepin"

La jornada de protesta convocada el 4 d'octubre pels principals sindicats francesos contra la reforma laboral i la política social del govern Raffarin va treure al carrer un milió de treballadors i va paralyzar el país amb la vaga del transport públic. Si el detonant de les primeres mobilitzacions va ser la reforma de la llei de les 35 hores, en aquest cas la protesta se centrava en l'exigència d'un augment salarial davant la caiguda del poder adquisitiu de grans sectors de la classe obrera. 150 ciutats van viure importants mobilitzacions. El seguiment de la vaga va ser significatiu a correus, escoles i mitjans de comunicació. En moltes empreses privades es van organitzar aturades parcials. Ara es preveu una "tardor calenta". Aquest és el material que els companys del GSI, secció francesa de la nostra internacional, la LIT-CI, van difondre per preparar les mobilitzacions.

El passat 29 de maig, la victòria del NO al referèndum havia marcat, sobre el terreny deformat de les eleccions, l'agudització de la lluita de les classes i la determinació creixent dels treballadors a trencar amb les polítiques de la burgesia que els són imposades, siguin quines siguin les seves formes (de dreta o de "esquerra") des de fa més de 20 anys. Es va arribar a una nova etapa en l'enfrontament inevitable entre la burgesia (forçada de defensar els seus beneficis disminuint costos salarials a cop d'acomiadaments i de precarització) i els treballadors (que sofreixen de ple aquestes polítiques de la misèria.) Atiant la lluita de les classes, el vot del 29 de maig va agreujar la crisi institucional i va fer tremolar l'entramat de la Va república.

Una política de guerra social, amb la col·laboració de tots els partits institucionals

El govern, lluny de "representar la veu del NO", (...), accelera els seus atacs en sentit contrari. Per a assegurar a la patronal una mà d'obra dòcil i reduir els costos, el govern organitza la sanció dels desocupats (xantatge d'acceptació de qualsevol ocupació) i la precarització dels contractes de treball amb la creació del CNE (posant l'assalariat sota l'amenaça permanent d'un acomiadament, el CNE no és res més que una regressió gegantesca a les condicions de l'obrer del XIX, emprat a jornada). A això s'afegeix la política de terror policial contra els treballadors immigrants i més pobres: expulsions armades "d'okupes" sense reallojament; revisió feixistitzant del dret del sòl...

Aquesta política d'emergència de la burgesia s'imposa a força d'ordenances, amb gran soroll dels "demòcrates" escandalitzats! Quan la lluita de classe s'aguditza, la burgesia, mostrant la seva veritable cara, no es complica amb més màscares de democràcia. Sobretot, aquesta política antiobrera s'impulsa amb acord tàcit de tots els partits institucionals, que es preparen per a 2007, intentant cadascun resoldre la mateixa qüestió: com i sota quina forma imposar altra vegada la política de trencament social? Sota quin embolcall proposar el paquet bomba per als treballadors?

Aturem definitivament les polítiques antiobreres!

Ara com ara, la tasca vital immediata per als treballadors és clara: aturar definitivament aquestes polítiques de guerra despietada contra la classe obrera. Per això, l'enfrontament directe amb els interessos de la burgesia és inevitable. Més que mai, en aquest combat, els treballadors poden i han de comptar només amb les seves pròpies forces. Els pactes parany de tipus "neorreformista" o "gran aliança a l'esquerra per a 2007" ja no podran enganyar ningú més. Són l'últim recurs de les institucions moribundes per a intentar imposar als treballadors les polítiques de la burgesia, emmascarant la pindola enverinada amb un suau perfum popular.

L'única perspectiva susceptible de fer triomfar fins al final i sense condicions els interessos dels treballadors i de la joventut, és la de la mobilització permanent i unificada de les masses, en la lluita determinada per la defensa del codi del treball contra tots els governs que apliquen les polítiques de la burgesia. El dia de vaga i de mobilització del 4 d'octubre ha de ser, per als treballadors, una etapa important en la seva lluita com ho va ser la manifestació del 10 de març. En rebutjar sense apel·lació les consignes buides de les centrals sindicals, la cuina sàvia i burocràtica per a intentar frenar

i desorganitzar les lluites, els treballadors han de donar al seu combat el seu propi contingut. Com a militants obrers i revolucionaris, és el nostre deure treballar per a intensificar, unificar i organitzar les lluites per a la derogació de les ordenances i en la perspectiva de la vaga general. L'únic camí per a aturar l'ofensiva antiobrera, és enderrocar institucions burgeses podrides i trencar definitivament amb tots els governs al servei de la burgesia. És la única via per a construir una alternativa per a la instauració d'un govern dels treballadors, al servei dels treballadors; el govern de la majoria immensa dels explotats contra la minoria d'explotadors.

Fora el govern Chirac-Villepin! Derogació de les ordenances antiobreres!
Per la defensa del codi del treball!

Extractes de l'editorial i l'article del número 56 de L'Internacionaliste, publicació del Groupe Socialista Internationaliste (GSI), secció francesa de la LIT-CI.

Zanon. Argentina 4 anys de control obrer

Es compleixen 4 anys de l'ocupació i posada en producció de Cerámicas Zanon sota control obrer. Sostenim la nostra exigència de fons: expropiació i estatització de Zanon sota Gestió Obrera Avui dissabte 1 d'octubre es compleixen 4 anys de l'ocupació i posada en producció de Cerámica Zanon, per part dels treballadors ceramistes (262 obrers) que així comencem una llarga lluita contra el tancament d'aquesta fàbrica. El 29 de setembre del 2001 la patronal dirigida per Luis Zanon ens envia els telegrames de suspensió a tots els obrers i apaga els 6 forns en producció. Després de diverses assemblees, els obrers ceramistes decidim l'ocupació de la planta exigint la immediata reactivació de la mateixa. La justícia laboral va sentenciar al novembre d'aquest any a l'empresa per lock out (tancament il·lícit de la planta) i va autoritzar les guàrdies obreres en l'establiment. Mesos després (Març 2002) els obrers posen en producció les primeres línies, produint aquest mes 20 mil metres (el 2% de la capacitat productiva). Els ceràmics mapuches, les donacions a Santa Fe, els nous llocs de treball, resistir 6 ordres de desallotjament, les sentències judicials a favor dels obrers, la construcció del centre de salut a Nueva Espanya, i altres accions han estat possibles amb la lluita política en conjunt amb els sectors de la comunitat, demostrant la capacitat dels treballadors organitzats d'aconseguir millors condicions per a la classe treballadora. No serà un dia de festa, però no ho podem deixar passar sense més perquè la gestió obrera de la fàbrica va ser un acte de llibertat que perseguim fer dia a dia amb els altres treballadors del món. Avui dia la fàbrica decretada en fallida a l'agost d'aquest any té una producció que supera els 350 mil metres mensuals i l'autogestió dels ceramistes ha generat 210 nous llocs de treball. "Després de la sentència judicial, els obrers exigim més que mai el reconeixement d'aquesta gestió mitjançant una cooperativa transitòria FASINPAT (Fàbrica sense patró) l'exigència és al govern provincial i nacional, que s'han pronunciat sobre aquest conflicte dient que la sortida depèn d'una decisió política" i no tenen voluntat per a reconèixer la lluita ceramista. Demà diumenge els ceramistes estarem al centre de Neuquén, a les 18,30 h, al costat dels estudiants lliurant un calendari ceràmic i demanant una aportació voluntària per al fons de vaga dels obrers de l'empaquetatge Tatedetuti, que reclamen el pagament dels seus salaris endarrerits. Es compleixen 4 anys de l'ocupació i posada en producció de Cerámica Zanon i això va marcar un abans i un després en moltes vides obreres. Sabem que els treballadors units i organitzats no tenim sostre per a lluitar contra aquest sistema de vida que oprimeix i explota a milions de famílies obreres.

Unitat dels treballadors!

Obreres i obrers de Zanon. Sindicat ceramista de Neuquén

EUA. Les mobilitzacions més massives contra la guerra d'Iraq La veu de la majoria

Arribaven a la capital des de tots 50 estats. Amb autobusos i trens i avions, amb cotxes i camionetes, van anar fins a Washington per protestar contra l'ocupació americana de l'Iraq. El manifestants animaven els parlaments -entre ells, el del reverend Jesse Jackson, l'actriu Jessica Lange o l'ex Fiscal General Ramsey Clark. L'organització va comptar més de 300.000 persones a la manifestació, cosa que la converteix en una de les més massives -si no la més massiva- contra la guerra a Washington.

La Cindy Sheehan, mare d'un soldat mort a l'Iraq que va estar acampada a les portes del ranxo de George Bush l'agost passat, va ser rebuda amb un entusiasme especial. "Si no hagués estat pels milers i milers de persones que van venir a Camp Casey, si no fos pels milions de persones que ens van donar suport, jo encara estaria allà asseguda" va dir la Cindy als manifestants. "Però vosaltres m'heu tret d'allà i ens heu dut a la capital de la nació. George Bush: parlem seriosament!"

L'assistència massiva a la manifestació pot considerar-se el punt culminant del cap de setmana, però Washington no va ser l'única ciutat amb una gran protesta ni la manifestació va ser l'únic acte. A San Francisco van sortir al carrer més de 50.000 persones, en una de les manifestacions més grans des del començament de la Guerra. A Seattle, 5000, que cridaven "diners per dics, no per a la guerra!" i "no més sang per petroli, fora els Estats Units de l'Iraq!". També hi va haver manifestacions a San Diego, Denver o Fénix. Des de l'altra banda de l'Atlàntic, l'organització xifrava en 100.000 les persones que van prendre part en una gran marxa contra la guerra a Londres que coincidia amb les manifestacions dels Estats Units i que posava tota la pressió sobre Tony Blair en la inauguració del Congrés del Partit Laborista.

Posar fi a l'ocupació era l'eix comú que aglutinava tots els manifestants, però molts volien denunciar les connexions de la Guerra l'Iraq amb altres coses. "Els recursos que es destinen a les guerres imperialistes il·legals són els recursos que s'escamotegen de la seguretat de veritat, que passa per l'educació i la salut, però que també inclou dics, plans d'evacuació i altres mitjans per protegir els nostres ciutadans", deia en un dels parlaments de Washington en Syuherir Hammad, poeta i militant palestí. "Hem començat pel "Portem els soldats cap a casa" perquè aquesta és la consigna que sentim més propera. Però no podem quedar-nos aquí. Hem de continuar no només amb la guerra a l'Iraq sinó amb la que hi ha a l'Afganistan i arreu de l'Amèrica Llatina, el suport del govern Bush a Israel -tot això té relació amb en què es gasten i en què no els nostres recursos!"

Una mar de pancartes casolanes va prendre la paraula, volien expressar la ràbia en una protesta nacional dos anys i mig després de la invasió. Una de les consignes que apareixia era "Fes dics i no la guerra," subratllant les esbiaixades prioritats del govern Bush tan ràpid en pagar la Guerra a l'Iraq, però tan lent per respondre a la catàstrofe de Nova Orleans, la major part de víctimes de la qual són pobres i predominantment afroamericanes.

Aquest era el missatge de l'estudiant de la Universitat de Nova Orleans Lester Peryman, "l'huracà ha estat un gran desastre, i és vertaderament trist que el nostre govern pugui embarcar tropes cap a l'Iraq en 24 hores però no puguem començar a rebre una ajuda adequada fins al cap de tres dies. El president diu que està intentant augmentar la nostra seguretat i protegir-nos. Hi havia diners a punt per als problemes dels dics que no estaven fixats. Però, aquests diners s'han desviat cap a la Guerra a l'Iraq".

Més de 1000 estudiants de desenes de campus es van agrupar en el bloc de la Xarxa de Campus Contra la Guerra (CAN) College not Combat. "Som aquí per reconstruir el moviment estudiantil contra la Guerra", deia la Leela Yellesetty, de New Haven. "Estem fent el contra-reclutament al nostre campus de New Haven i hem fet fora els reclutadors cada vegada. Hi ha un desgast real, perquè les xifres de reclutes són a baix de tot. Intenten explicar a la gent que si no pot pagar-se la universitat, pot anar-se'n a l'exèrcit, però la gent no ho compra".

Molts estudiants van arribar a Washington directament des del sud, on havien participat en la campanya popular d'ajuda. L'Elizabeth Wrigley-Field, una membre de la CAN de Nova York, deia: "em sembla que aquest bloc reflecteix l'aparició d'un moviment estudiantil unitari contra la guerra que encara no havia tingut lloc. Tenir gent que ve de tants centres manifestant-se junts fa la impressió d'un veritable moviment estudiantil nacional contra la guerra. El pròxim pas és aprofundir aquesta sensació. La CAN està coorganitzant un congrés contra el reclutament: igual que la nostra generació és al capdavant d'aquesta guerra en termes de reclutament militar hem d'estar al capdavant del moviment contra la guerra".

Mentre la gent omplia els carrers a la sortida de la manifestació la Maureen Glover n'organitzava d'altres per ajudar-la a dur les fotos de més de 1900 morts a l'Iraq. "Vaig perdre un familiar l'11 de setembre, i m'indigna que en Bush hagi utilitzat l'onada de patriotisme per manipular i enganyar per portar-nos a la guerra a l'Iraq".

Molta gent ja havia participat en altres manifestacions contra la guerra, però per a molts altres aquesta era la primera protesta nacional.

Els treballadors organitzats van fer sentir la seva presència amb un gran bloc dels Obrers dels Estats Units Contra la Guerra i una portaveu en els parlaments. "Aquesta és una oportunitat històrica perquè el moviment obrer prengui una postura unitària contra aquesta guerra i contra les mentides del govern Bush" deia la Nancy Wohlforth, del Consell Executiu de l'AFL-CIO, "el Govern Bush no fa el que pot per la gent de Nova Orleans, però des del moviment obrer farem tot el que puguem per vigilar que els diners, la feina i la reconstrucció vagin a la gent de Nova Orleans que està fent la feina, no a Halliburton. Sabeu qui s'ha endut el primer contracte a Nova Orleans? Halliburton! I sabeu qui està saquejant l'Iraq i els seus recursos? Halliburton!" L'advocada Lynne Stewart també va parlar en la marxa. Ha estat processada per "col·laboració amb el terrorisme" per res més que proporcionar al seu client una defensa sòlida. "El fet que m'hagin imputat implica que es congelin totes les defenses en bloc" deia la Lynne, que està esperant sentència, "cap advocat no pot prendre's els casos de la mateixa manera, perquè ja no pot estar segur parlant amb el seu client quan no té cap garantia que el govern no escolti totes i cadascuna de les paraules que diu."

Abans de la marxa de Washington 400 membres d'associacions de veterans de la Guerra del Vietnam van fer una vigília en memòria dels caiguts seguida d'una processó amb espelmes al Memorial de la Guerra del Vietnam.

Després de la manifestació, la Rose Gentle, mare d'un soldat escocès mort a l'Iraq, explicava que "aquest és un dia molt trist per les mares que duen les creus dels seus fills i filles, però alhora Amèrica s'ha de sentir orgullosa de dir-li a George Bush que ja n'hi ha prou."

Extractes de la crònica apareguda a a la edició número 559 de Socialist Worker, publicació de International Socialist Organization (ITO)-EUA.

III Conferència de Lluita Internacionalista

Elaborar per avançar

El 15 i 16 d'octubre Lluita Internacionalista realitzarà la seva III Conferència. Per nosaltres la Conferència és el màxim organisme d'elaboració discussió democràtica i decisió que tenim. Durant aquests tres últims mesos es va organitzar el debat i les aportacions en tots els organismes de l'organització, es va fer el balanç de la nostra activitat en l'últim període per a treure totes les lliçons sobre allà on encertem i allà on ens equivoquem i les coses que hem corregir. Ara toca decidir les grans línies polítiques que seguirem en el proper període, les prioritats en les quals dedicarem els nostres esforços i amb quins organismes ens preparem millor per a intervenir en elles.

El marc internacional

Per ell començarem a la Conferència, recollint els debats que es van donar al VII congrés de la LIT del passat juliol i als quals vam fer referència a LI 63. De les anàlisis que es van realitzar cal destacar la importància d'enfrontar l'ofensiva imperialista en dos centres de la lluita de classes mundial. D'una banda a l'Iraq-Palestina, on l'imperialisme americà es juga una derrota històrica que pot canviar el signe de la lluita de classes mundial. L'altre a Amèrica Llatina, donant suport l'ascens de masses que es viu en tot el continent i s'oposa als plans d'espoli de les multinacionals. Cal mantenir la més àmplia mobilització en solidaritat amb els pobles que resisteixen els plans imperialistes.

Però així mateix el juny el No en el referèndum francès a la Constitució de la UE, i més tard l'holandès, obrien una profunda crisi en els plans de consolidació que les multinacionals exigien per aprofitar a fons la recent ampliació a 25 estats. Tot això agreujat perquè el cor de l'economia alemanya, autèntic motor de l'economia de la UE no arrenca i quan els resultats electorals han donat una forta garrotada al canceller del SPD Schroeder i la seva Agenda 2010 de retallades. Avui un govern d'unitat SPD i CDU es disposa a imposar conjuntament aquests atacs. Les mobilitzacions a França, que han continuat amb la jornada del 4 d'octubre i marquen el punt més avançat de la resposta dels treballadors a aquests plans generals de desregulació, privatitzacions i reculada en les condicions de vida i treball. Unir la resistència dels treballadors/es europeus/es és la tasca per a frenar tant les desregulacions i directives per a imposar-les, com les deslocalitzacions que busquen aprofitar les penoses condicions laborals a l'Est.

Enfrontar al govern ZP

En el terreny estatal, el canvi que ja analitzem en altres documents, però que ara cal aprofundir és com ha modificat l'escena la política la caiguda d'Aznar i l'ascens del PSOE. Davant ell, ens vam posicionar sense embuts: no és un govern amb coses bones i dolentes, amb actituds que hem de recolzar i altres que no ho són. El conjunt de la seva política respon a un programa al servei de la Monarquia i del capitalisme espanyol.

Aquest govern que va néixer feble s'ha construït una cuirassa que li ha permès passar a l'ofensiva. En el terreny parlamentari són Izquierda Unida (IU) i Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) qui actuen d'escuts, mentre en la lluita social són els sindicats majoritaris, CCOO i UGT.

El govern ha continuat -en alguns casos per altres mitjans- els principals fronts d'acció del PP. En l'imperialista, amb la complicitat d'IU i ERC entre altres, es van retirar les tropes de l'Iraq, però se'n van dur més a l'Afganistan i Haití per a sostenir governs titelles dels EUA. En l'econòmic permetent -quan no encoratjant- les deslocalitzacions industrials que amenacen amb una progressiva desertització; preparant noves retallades en prestacions socials, continuant les privatitzacions que va deixar el PP. En immigració mantenint les lleis del PP, lliurant la "regularització" a la patronal, amb més repressió i més morts en els recents episodis de Ceuta i Melilla. Mentre el govern justifica aquests mitjans amb frases com "allaus" o "assalts" que faciliten la xenofòbia i el racisme, l'extrema dreta es reconstrueix. En política interior i "autonòmica" aplica "el pal i la pastanaga" a Euskadi i la combina amb les reformes dels Estatuts d'autonomia, en una constitució centralista que diuen és inamovible. Però l'equilibri en el qual se sosté el castell de naips de l'Espanya de les autonomies sota el centralisme monàrquic és tan inestable que qualsevol moviment per petit que sigui pot trencar amb tot i, en aquest cas, generar una crisi la primera víctima de la qual sigui l'esclat del propi PSOE, entre sectors d'un nacionalisme espanyolista recalçant molt pròxims al PP i sectors autonomistes a Catalunya o Euskadi que han d'integrar algunes de les reivindicacions que afloren al moviment de masses contra el centralisme del règim.

Les organitzacions

No obstant això, el gran problema és que l'arribada del PSOE al poder i l'escut humà d'IU-ERC-CCOO-UGT ha imposat una profunda desmobilització social, encara que l'experiència del triomf sobre el govern Aznar en qualsevol moment pot encoratjar la reacció davant la política del Govern ZP. Però avui no és així en el moviment obrer ni tampoc en la joventut que va ser avantguarda de les lluites contra el PP.

Hi ha un procés de desgast en elles: la crisi d'IU s'aprofundeix amb una direcció que té per única preocupació fer-se un espai amb el PSOE en el Govern, i un base de qual la marxen els sectors més honestos d'esquer-ra. Corrent Roja i el MIA han trencat, li segueixen la CUT-BAI de Gordillo i possiblement Espacio Alternativo.

La unitat sindical que han mantingut en aquests anys CCOO i UGT els ha permès consolidar una posició de gairebé monopoli en la representació sindical que només se sosté si aconsegueixen imposar la desmobilització i resignació. La CGT, ha hipotecat la possibilitat de ser la referència de les ruptures sindicals d'esquerra facilitant la proliferació de sindicats de ram o empresa més o menys alternatius en una nova versió del corporativisme.

Entre la joventut, aquestes polítiques dels grans aparells tenen una refracció particular encoratjant l'efecte devastador dels planteja-ments antiorganització, de vegades antiobres, antisindicals i individualistes preconitzats per autors com Toni Negri. Els moviments altermundistes són el millor complement del gir neoliberal de la socialdemocràcia i de la "socialdemocratització" dels aparells estalinistes per garantir la continuïtat del capitalisme.

És tota aquesta situació que hem d'acabar de precisar bé discutint les dificultats i fixant plans per a impulsar la mobilització i la construcció d'una alternativa que uneixi sectors a l'esquerra d'IU i pugui ser un pol de referència per a encoratjar a treballadors i joves a organitzar-se. Participar en l'elaboració col·lectiva, en un procés que per nosaltres culmina a la conferència, ens permet superar junts les dificultats i armar-nos per dur endavant aquesta lluita.

